

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2024-245

18.3.2024

Storebrand Forsikring AS

Bilansvar

Skyldfordeling – sammenstøt i rundkjøring – bal. § 8.

Klager og motparten kolliderte ved utkjøring fra en rundkjøring. Det forelå ingen felles skademelding, og partene hadde motstridende forklaringer om hendelsesforløpet. Motparten mente at klager ikke overholdt vikeplikten på vei inn i rundkjøringen, mens klager hevdet at det ikke var noen å vike for da bilen passerte midtrabatten, og at han var ute av rundkjøringen da motparten kjørte på hans kjøretøy. Foretakets standpunkt var at hver part måtte bære egen skade. Nemnda kom til at foretakets ansvarsfordeling var korrekt.

Saksfremstilling

Saken gjelder ansvarsfordeling etter sammenstøt, jf. bal. § 8.

Klager og motpartens bil støtte sammen i en rundkjøring 27.3.23. Det forelå ingen fellessignert skademelding, og partene var uenig i hendelsesforløpet. Fra motpartens skademelding hitsettes:

Jeg kjørte rundt rundkjøringen i trafikken da jeg så den andre bilen nærme seg fra høyre side. Jeg trodde han skulle stoppe i rundkjøringen når han kom dit, men det gjorde han ikke. Jeg var for treg til å bremse for å unngå ham, men svingte også til venstre. ABS-en min gikk av i kollisjonen og jeg satte bilen i revers og reverserte for å skille oss. Denne så også ut til å få kontakt med den andre bilen. Kanskje fra det dreide forhjulet. Jeg var opprørt, og det samme var den andre sjåføren. Jeg tok bilder som han gjorde. Han sa hele tiden "jeg har vikeplikt". Jeg prøvde å forklare at han må vike for trafikken allerede i rundkjøringen når han kommer videre til en rundkjøring. Vi hadde hverandres detaljer og delte åstedet siden ingen alvorlig skade hadde skjedd. Jeg ble veldig rystet.

Klager anførte videre at hans bil kjørte rolig inn mot rundkjøringen. Det var ingen biler i anlegget da klager passerte midtrabatten, og det var først etter at hans bil hadde kjørt ut av rundkjøringen at motpartens bil kom opp på hans kjøretøys bakside. Begge parter måtte stanse for å unngå kollisjon, og skadene oppsto først da motpart igangsatte sin bil og kjørte på klagers motorvogn.

Klagers bil var forsikret hos Fremtind Forsikring AS, mens motpartens bil var forsikret hos foretaket. Fremtind Forsikring AS mente at motparten burde ilegges fullt ansvar for sammenstøtet, men da foretakene ikke kom til enighet, løste de saken med at hver part måtte bære egen skade.

Klager var uenig i avgjørelsen og meldte saken inn til Finansklagenemnda 6.11.23.

Klager har i det vesentlige anført at motparten må bære fullt ansvar for hendelsen. Etter klagers forklaring var det ingen biler i rundkjøringen da han passerte midtrabatten, og først da han kjørte ut av rundkjøringen kom motparten kjørende tett opp mot klagers bil. Kollisjon ble unngått ved at partene fikk stanset sine kjøretøy, og sammenstøtet oppsto da motparten igangsatte sin motorvogn og kjørte på klagers bils venstre bilside og forskjerm. Klager hevder at motparten har erkjent skyld i egen skademelding ved å uttale at "ABS-en min gikk av i kollisjonen og jeg satte bilen i revers og reverserte for å skille oss. Denne så også ut til å få kontakt med den andre bilen".

Klager påpeker også at motparten tok bilder i situasjonen da partene først stoppet, og at disse vil vise at klagers bil først fikk påført skade i den etterfølgende situasjonen da motparten valgte å kjøre på klagers bil. I tillegg påstår klager at motparten ikke fikk påført merker på sin bil, og at dette antageligvis skyldes at motpart kjørte på klagers kjøretøy med sitt forhjul. Det foreligger også en vitneuttalelse fra M., som kjørte bak klagers bil og som observerte hendelsen. Klager skilte seg fra M. sin tante for syv år siden og mener at hennes forklaring kan legges til grunn i ansvarsvurderingen. Klager sin datter var passasjer i bilen og bevitnet også situasjonen. Forholdet ble meldt til politiet, som henla saken fordi motparten hadde forlatt stedet.

Forsikringsforetaket har i det vesentlige anført at saken må løses med at hver part bærer egen skade. Det er sikker praksis at det er kravstiller som har bevisbyrden for sitt krav. Det foreligger ingen felles skademelding, og partene er uenige om hendelsesforløpet. Begge har hver sin påstand. Klager har anført at hans bil ikke har hatt noen å vike for på vei inn i rundkjøringen, og at han var ute av rundkjøringen da konflikt oppstod, mens motparten hevder at klager ikke overholdt vikeplikten på vei inn. Skader kan ha oppstått slik begge forklarer, og ingen av partene har sannsynliggjort at deres forklaring stemmer. At det har vært kontakt mellom bilene er det ingen tvil om, men hva som faktisk har skjedd vites ikke. Det finnes ingen habile vitner eller videobevis som kan bekrefte verken den ene eller andres påstand.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om foretakets fordeling av ansvar etter kollisjon er korrekt, jf. bal. § 8.

Nemnda slutter seg her til sekretariatets vurdering:

Kort oppsummert er ansvar etter denne bestemmelse betinget av enten utvist uaktsomhet (a), teknisk svikt (b) eller brudd på trafikkreglene (c). Hvis begge parter forhold tilsier at de kommer inn under et eller flere av disse alternativene, så skal det foretas en skyldfordeling etter annet ledd i samme bestemmelse.

I henhold til alminnelige bevisregler har kravstiller bevisbyrden for sitt krav. Det betyr at hver av partene må sannsynliggjøre at motparten har vært uaktsom eller overtrådt trafikkreglene for å kunne få dekket skaden av motpartens forsikringsforetak. Dersom ingen av partene klarer å sannsynliggjøre et grunnlag for ansvar hos motparten, gjelder hovedregelen om at partene må bære egen skade.

I denne saken foreligger det ingen fellessignert skademelding. Samtidig er partenes forklaringer om sammenstøtet motstridende. Ut fra skadested og skademelding mener motpartens foretak at han hadde tilbakelagt en lengre distanse enn deg før uhellet (ca. 30 meter), og sannsynligvis vært i rundkjøringen før deg. Motpartens foretak hevder at du tok en kalkulert risiko ved å kjøre inn i anlegget, og at din bil fortsatt var i en vikepliktsituasjon da uhellet inntraff. Du påstår derimot at din bil passerte midtrabatten først, og at mulig årsaken til at motparten hadde tilbakelagt en lengre distanse i rundkjøringen, var at bilen holdt en høyere hastighet enn angitt i innsendt skademeldingen (25 km/t). Videre hevder du at sammenstøtet ikke inntraff på grunn av brudd på vikeplikt i rundkjøring, men i den etterfølgende situasjonen. Begge kjøretøyene måtte stoppe for å unngå kollisjon, og sammenstøtet oppsto da motparten igangsatte sin bil og kjørte på din motorvogn.

Du mener at motparten innrømmer faktisk skyld gjennom følgende uttalelse: "ABS-en min gikk av i kollisjonen og jeg satte bilen i revers og reverserte for å skille oss. Denne så også ut til å få kontakt med den andre bilen. Kanskje fra det dreide forhjulet." Slik sekretariatet forstår motpartens forklaring mener han at du var skyld i kollisjonen ved å ikke ha overholdt vikeplikten, men at det oppsto ytterligere kontakt mellom bilene i tiden etter sammenstøtet, da motparten forsøkte å reversere sin bil for å skille kjøretøyene. Sekretariatet finner derfor ikke at denne uttalelsen i seg selv kan forstås som er ansvarserkjennelse fra motparten for å ha forårsaket kollisjonen med din bil.

Du påpeker at motparten tok bilder da dere først stoppet, og at disse vil vise at din bil ikke fikk påført skade før motparten i den etterfølgende situasjonen valgte å kjøre på deg. Videre påstår du at motparten ikke fikk påført merker på sin bil, og at dette antageligvis skyldes at han kjørte på ditt kjøretøy med sitt forhjul.

Sekretariatet har ikke mottatt bilder i sakens anledning. Likevel vil vi bemerke at bilder av kjøretøyene i tiden etter sammenstøtet ofte får begrenset betydning i ansvarsvurderingen, all tid disse ikke viser bilenes fart

eller plassering i kollisjonsøyeblikket. Som nevnt har ikke sekretariatet teknisk kompetanse, og kan ikke på selvstendig grunnlag ta stilling til hvordan et sammenstøt har oppstått ut fra bilder av skadeomfanget på biler alene. For at vi skal kunne ta stilling til ansvarsspørsmålet må vi få tilsendt bilder/video fra kollisjonsøyeblikket, eventuelt takstrapporter, fagkyndiguttalelser, rekonstruksjon eller analyse av situasjonen som dokumenterer at motparten er mer å bebreide for sammenstøtet.

Sekretariatet forstår det slik at det foreligger en vitneforklaring fra M., som kjørte bak din bil, og som observerte hendelsen. Foretaket hevder at vitne er inhabilt ettersom dere tidligere har vært i slekt, og at det foreligger omstendigheter som gjør at vitne kan opptre partisk. Du påpeker på din side at du skilte deg fra M. sin tante for syv år siden, og at det var mange måneder siden sist du snakket med henne; den eneste kontakten du har hatt med M., er at hun sendte deg en SMS med bekreftelse på at hennes versjon av hendelsen var levert til foretaket. Du ser henne kun én-to ganger i året, ettersom hun bor i samme område som deg, og siden dine døtre fremdeles er i familie med henne. Du påpeker også at din datter var passasjer i bilen, og at hun bevitnet hendelsen.

Vi kan ikke se å ha mottatt noen vitneuttalelser. Til generell informasjon vil sekretariatet imidlertid bemerke at det er uten betydning at du ikke lengre er i et slektsforhold med vitne. Det avgjørende er om du har en forbindelse til vedkommende, og hvordan dette forholdet objektivt sett tar seg ut ovenfor partene i saken og allmennheten. Her kan det bl.a. vises til nemndas avgjørelse i sak FinKN 2021-331, hvor klager mente at vitneuttalelse fra en passasjer måtte ilegges vekt da partene hverken var i slekt eller i samme husstand, men hvor nemnda fant at vitnen var "bekjent av klager gjennom et par år", og at hennes forklaring ikke kunne brukes for å bevise klagers påstand. Det kan også vises til FinKN 2018-070 hvor det ikke ble lagt vekt på uttalelsene fra sønn som satt som passasjer i klagers bil, jf. også FinKN 2023-916, hvor en vitneuttalelse ikke kunne benyttes, bl.a. fordi foretaket ikke fikk redegjort for hvilken relasjon vitne hadde til klager. Det at du har hatt en relasjon til vitne, herunder tidligere vært gift med hennes tante, innebærer følgelig at denne uttalelsen ikke kan tilkjennes noen nevneverdig betydning i ansvarsvurderingen.

Slik vi forstår det har du kontaktet politiet som har henlagt saken. Dette er dermed et moment som hverken vil trekke i den ene eller andre retningen i ansvarsvurderingen.

Vi kan ikke utelukke at uhellet har oppstått slik du har fremlagt saken for oss. Ut fra alminnelige bevisbyrdebetraktninger finner vi imidlertid ikke at dette i tilstrekkelig grad er sannsynliggjort. Som nevnt vil vi ved behandling av saker kun forholde oss til den skriftlige dokumentasjonen som partene har innhentet og fremlagt. Det foreligger motstridende forklaringer, og det er ikke fremlagt tilstrekkelige nøytrale vitner eller andre teknisk bevis som kan bekrefte noen av partenes påstander. Ettersom nøyaktig plassering og fart på kjøretøyene idet uhellet oppstod for øvrig er uklart, så er det ikke mulig å konkludere med ansvar i saken. Tilfellet må derfor løses med at hver part bærer sin egen skade, jf. bal. § 8.

Finansklagenemnda har i en rekke avgjørelser der det foreligger motstridende forklaringer, konkludert med at hver part må bære egen skade da det ikke er ansett å foreligge tilstrekkelig dokumentasjon for at noen av partene har opptrådt uaktsomt eller brutt trafikkreglene. Fra nemndas side er det i slike tilfeller konkludert med at en må falle ned på hovedregelen i bal. § 8, som er at hver part bærer egen skade.

Til støtte for dette kan det vises til tidligere nemndavgjørelsen FinKN 2017-468 som gjaldt ansvarsfordelingen etter sammenstøt mellom klager og motpartens motorvogn. Nemnda kom til at det ikke var dokumentert uaktsomhet eller brudd på trafikkregler hos noen av partene og at hver part da måtte bære egen skade. Fra nemndas avgjørelse hitsettes:

Nemnda har ikke grunnlag for å ta stilling til hvilken forklaring som fremstår som mest troverdig. I så fall er det ikke dokumentert uaktsomhet eller brudd på trafikkregler hos noen av partene. Den korrekte løsningen er da at hver part bærer sin skade etter bal. § 8 første ledd.

I sakens anledning viser vi også til avsagte nemndavgjørelser 2023-267, 2021-332, 2021-130 m.fl. der nemnda i samtlige saker har konkludert med at det ikke i tilstrekkelig grad er sannsynliggjort ansvarsgrunnlag hos den ene parten i kollisjonssaker der det foreligger avvikende forklaringer.

Foretakets standpunkt synes derfor å være korrekt, og vi ser derfor ikke grunn til å ta saken nærmere opp med foretaket.

Etter dette har vi kommet til at klagen ikke kan føre frem.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Merete Anita Utgård (bransjerepresentant) og Hege Sundby (forbrukerrepresentant).